

**Maria Vaida-Voevod
Badanta**

Roman

Vica

Era întâia dată când ieșea, la câteva luni de doliu adevărat după o femeie, a cărei evocare o sperie și o emoționează în același timp. Banca cenușie, ce părea o prelungire a pridvorului bisericesc i se pare o binecuvântare. Se așază oftând pentru prima dată bătrânește, adânc, din toți răunchii. Plânge tăcut.

-Lacrimile femeilor sunt numărate de Dumnezeu. Astăzi se odihnește, e zi de Duminică. Vi le șterg eu. Nu v-am mai văzut pe-aici, ați venit de curând la Roma?

-Sunt aici demult, de foarte mulți ani, dar vin pentru prima dată la biserică.

-Înseamnă că v-ați putut duce necazul singură, noi aici ne mai alinăm una pe alta, pe mine mă cheamă Lucreția, ca pe mama, și-s la muncă de cinci ani. Dumneata?

-Eu sunt, adică am fost profesoară, se scuză Ana realizând că întrebarea se referea la cea, sau cei pe care-i îngrijește.

-Pe aici mai vin și alte profesoare și inginere, lucrează la o fermă de vaci, de la cinci dimineața până seara. De acolo o cunosc pe Vica. Astăzi ne-am adunat aici pentru ea. Nu-i știți povestea?!

Îmbrăcată provocator, într-o poziție voit lascivă, Vica fixa într-un mod profesionist ușa barului. Prima noapte într-un local nou nu e cea mai bună afacere, dar la vechiul loc era prea cunoscută. Aceiași bărbați, mereu aceiași. Îi încercase pe cei mai mulți dintre ei, rezultatul nu era cel așteptat. Pe mâncare, haine, farduri se duceau cei mai mulți bani, chiria nu era mare pentru magazia ce-o împărțea cu alte trei fete, dar ceea ce putea trimite acasă la cei doi copii era neîndestulător. Visul ei era să câștige atât, încât să aibă propria ei cămăruță: magazie, bucătărie, ce-o fi, cu un pat în care să-și poată aduce clienții. Prin boscheți, pe scândura băncii din parc, dacă n-o vede carabinierul, ce-și face rondul prin apropiere, era greu, foarte greu, avea urme pe spate, pe piept, semne ale simțurilor scăpate din frâu, refuțați, maniaci, perversi, pentru ea erau doar surse de bani, răbda orice gândind la familia ei nenorocită, atât de departe acum, atât de departe.

Avea puțin peste douăzeci de ani, nu știa deloc ce e în lumea mare, dar vroia să scape de sărăcie. „Nu voi mai răbda de foame niciodată, nici eu, nici ai mei, în vecii vecilor, orice-ar fi”. Grajdul lipit cu un amestec de pământ și bălegar, văruiat alb, le ținea de cald vara și de frig iarna, dar se înghesuiau unul într-altul și noaptea trecea, vara ieșeau la soare, iarna prin pădure după lemne, munceau prin sat pentru mâncare, dar Vica visa altceva pentru copiii ei: cizme îmblănite de iarnă pentru toată familia în primul rând, carne o dată pe lună dacă sar putea și desigur pâine în fiecare zi. Băieții erau mici, nu mergeau la grădiniță, n-avea cu ce-i încălța și nici mâncare să le pună în buzunare. „Nu-i pot vedea cum se uită în gura celorlalți, mi se rupe sufletul. Mă duc la muncă în străinătate, cu nașa la grajduri, mă descurc cu vacile știi bine”. Bărbatul, tânăr și el, șomer de ani buni, ce să zică, n-a oprit-o, dar se temea pentru ea, nu i-a spus niciodată că-i frumoasă, dar știau amândoi de ce se mai uita unul, altul, într-un anumit fel la ea. Așa și cu cei de la ferma de vaci, dezlănțuiți în porniri greu de ostoit. „Banii ăștia de aici, îi faci într-o seară, două, trei, cu ce ai”, i-a spus o femeie mai trecută prin viață. „Pe mine nu mă ia nimeni că m-aș duce fuguța”. Nașa

a ridicat din umeri, „nu știu ce să zic, e rău și așa și altfel, fă ce crezi că-i mai bine pentru tine și ai tăi”.

A comandat o bere și o cafea, ușa se deschide și se închide mai des, bărbații unii oboseți, alții porniți pe băutură, se împrăstie prin colțurile încăperii, câțiva se așază pe scaunele înalte de la bar. Doi clienți au venit însoțiți de femei, nu par să fie profesioniste, își zice Vica, până acuma-i prea puțină mișcare, n-am ales bine, noaptea asta-i pierdută, mai vedem mâine. Nu se ridică să plece, mai are câteva sorbituri de bere, dar oricum ar trebui să patruleze în jurul localului și mai departe, dar are o insuportabilă durere de picioare și afară-i o răcoare umedă, lipicioasă. Cere o cafea, aprinde o țigară și zâmbește ademenitor spre vecinul, ce nu și-a ridicat ochii din paharul lui de când a venit, dar mâna ridicată imperativ din când în când era semnalul altui rând, al câtelea, nu mai știa nici el. Vica a pierdut și ea șirul paharelor date peste cap de bărbat, era o pradă din ce în ce mai ușoară, sosise momentul să acționeze. Îi atinse ca din întâmplare coapsa și nu-și retrase piciorul nici la privirea întrebătoare, dar pătoloasă a bărbatului. Apoi se scuza ca și cum și-ar fi dat seama că nu e el cel căutat. Vecinul îi înlănțui mijlocul și-și așeză capul pe umerii ei. Era trist. A greșit alegerea. Aștia plâng după mai multe pahare, n-ai ce face cu ei? Se extrage cumva din îmbrățișare, vecinul se lăsase pe ea cu toată greutatea, ca și când ar fi vrut să-i transfere ei, sau oricui altcuiva apăsarea, pe care nemaiputând s-o suporte, și-o anestezia cu licori tari. O lăsă să se prelingă pe lângă el, își sprijini capul pe masă și cu degetul arătător făcu semn celui din fața sa că mai e loc de un pahar, două. Vica se hotărâ să se retragă. Înaintă încet spre ieșire legănându-și provocator șoldurile. Inutil. Închise ușa dezamăgită, își îndreptă ținuta și o porni soldățește la drum. Era aproape de magazia ei, mirosea a ploaie, cerul era negru, așa-l vedea prin lumina de un gălbui șters a felinarelor stradale, începu să alerge, dar ploaia a fost mai rapidă, o potopi în câteva secunde. Se opri să-și scoată un fular din geanta mică de umăr, când se simți smulsă de pe trotuar și îmbrâncită într-o mașină ce oprise în parcare, pe care abia acum o recunoscuse, trecuse de multe ori prin ea, câteodată chiar cu gândul să agațe pe cineva. Întinsă pe scaunele mașinii, o furgonetă, și-a dat seama după ce a fost abandonată în același loc, din care fusese smulsă ca o buruiiană, posedată sălbatic, dar mai ales cu o ură, pe care n-o mai întâlnise la o asemenea intensitate, se apăra bezmetic cu mâinile spunând tot timpul: stop, stop, cu glas din ce în ce mai scăzut pe măsură ce simțea între dinții încleștați strecurându-i-se un obiect ascuțit, apoi cu aceeași forță fu aruncată din mașină, gest însoțit de o înjurătură, groasă, soioasă, așa percepu învelișul sonor al vorbelor, înțelesul nu-l știa, nici timbrul vocii răgușit, hârâit, nu-i mai rănise vreodată urechile. Îngrozită duse mâna la gură, spre a-și elibera respirația ținută în frâu, de spaimă, în tot acel asalt sălbatic, când un triumphi ascuțit, umezit cu salivă și apă, îi îmblânzi pentru o secundă durerea trupului umilit mai mult decât permitea ea însăși, oferindu-l la tarabă ca pe o marfă. Erau bani mulți, mult mai mulți decât primea de obicei, înfășurați într-un mod ciudat. Îi ascunse în sutien, își aranjă îmbrăcămintea și-o luă la fugă desculță, cu pantofii în mâini, cu stropii de ploaie sărați brăzdându-i obrazul încă schimonosit de frică.

A zăcut două zile în magazia închiriată, mereu cu fața la perete, refuzând mâncarea și orice fel de explicații, cu pledul tras până sub bărbie. Copiii ei încălțați în cizme îmblânite, cu pâinea și laptele pe masă, îi cutreierau somnul vindecător.

S-a întors la bar dar n-a mai fost primită. Ea nu avea un „pește” al ei, nu împărțea cu nimeni ceea ce câștiga, dar asta nu putea dura la nesfârșit. „Vrei să acționezi pe cont propriu ieși afară în frig și ploaie”, pentru răcoare vara și căldurică iarna se plătește”. Aveau și prostituatele fiscul lor. Vica nu se putea opune, dar nici să se supună orbește nu dorea. A ales strada, cea periferică, desigur, cele bune fuseseră demult luate în stăpânire. Știa că nici aici nu va scăpa de „protectori”, cei mai mulți de-ai ei, de-acasă, spera însă să amâne cât mai mult sclavia, să mai adune niște bani apoi să se întoarcă de unde a venit, lăsând în urmă coșmarul. Bărbatul ei o știa la ferma de vaci, cu nașa, care, ce-i drept, a dat din colț în colț când a vrut așa, mai degrabă din politețe să vorbească despre munca lor acolo: „Nu mă mai suna, n-avem timp de telefoane, o să-ți spună Vica totul”. Dar ea era hotărâtă să nu-i spună nimic, mai ales că în ultimele convorbiri a simțit că el nu numai că bănuiește, ci chiar știe adevărul, dar îl ocolea, ca pe o bubă urât mirositoare, peste care așezi pansamentul fără a o curăța. Vorbeau despre copii, despre ce-au făcut cu banii primiți, le era mai bine tuturor, acolo, acasă, despre ei doi, așa, ca pereche, nu aduceau vorba niciodată, se despărțeau triști, cu aceeași urare din partea lui. „Ai grijă de tine, Vică, ai grijă, că lumea-i rea și nu știi ce te așteaptă dincolo de prag. Ai grijă. Și-om mai vedea”.

Era încă somnoroasă deși se sculase mai târziu decât cele două colocatare. O luă pe jos spre cartierul mărginaș, agale, dar reveni repede la mersul legănat, ademenitor, era în timpul programului, flutură din plete și-și dezgoli provocatoare bustul. Bărbații întorceau capul, dar nu erau interesați de ofertă. Își cumpără ceva de mâncare și se refugie pe o bancă lăturalnică, într-un părculeț liniștit. Tipete de copii, râsete, dojeni părintești se amestecau într-un torent năvalnic de dor. „Ne putem juca și noi”, i-a spus zâmbind îngăduitor un bărbat de vârstă mijlocie, îndesat, dar cu ochii râzători, blând, nespus de blând. „Dacă mă lași să te leg de bancă, îți dau banii ăștia”. Vica începu să râdă prostește, nu-l credea, „ai cătușe” îi spunea printre hotote, „îți place jocul dar altfel”, „n-am” și se lăsă buzunărit în hohotele tot mai sonore ale fetei. Într-un buzunar interior al hainei pipăi un teanc gros de bancnote. Își retrase repede mâna, poate vroia să-și bată joc de ea și să-i însceneze vreun furt, îl primi din nou, părea un părinte rătăcit din părculețul copiilor, poate chiar un bunic dornic de nepoți, ce nu mai veneau, ori poate doar un om în care dormea un copil întârziat, oricum nu era periculos, n-avea cătușe, nici vorbă, dar era dispus să plătească pentru o joacă de copii, târgul i s-a părut de acceptat. „Întâi banii”, i-a spus vrând să verifice dacă nu cumva era vorba de-o farsă. Deși era tânără și doar de vreo doi ani plecată de-acasă, întâlnește mulți ciudați, acesta însă cu cererea lui i se păru cel mai puțin periculos. Își duse mâinile la spate, peste speteaza băncii și aștepta. Râzând bărbatul scoase dintr-o borsetă un rotocol cu bandă transparentă de lipit și-i immobiliză mâinile, legându-le strâns una de cealaltă, apoi le fixă de speteaza băncii. „Acum roagă-mă să te dezleg”, îi sugeră cu același zâmbet îngăduitor bărbatul. „Ai fost o fetiță neascultătoare, ți-ai primit pedeapsa, cere-ți iertare”. Făcu întocmai copilărimdu-se. „Bine, dar să nu mai faci”. Fu eliberată imediat și bărbatul suflă ușor, răcoros peste urma legătorii, așa cum alini o rană ușoară pe brațul copilului. Apoi o salută și se îndepărtă, lăsând-o pe Vica puțin uimită, dar bucuroasă pentru câștigul atât de ușor obținut. Se ridică să plece și ea în direcția opusă, când se auzi strigată.

„Dacă ți-a plăcut, ne jucăm și mâine”. Vica își văzu de drum, apoi brusc se întoarse să întrebe ora, dar bărbatul dispăruse.

Înainte de a se așeza cercetă cu atenție locul. În spatele băncii, foarte aproape de ea, recunosc un arbust cu frunze lucioase, ascuțite. Le simțise agățându-i-se în păr atunci când fusese legată de spetează. „Ăsta-i locul, urmele benzii de lipit se mai vedeau încă”. Se așeză mulțumită și aștepta uitându-se nerăbdătoare în telefon. Verifica ora. N-o fixaseră, dar se gândi că bărbatul nu trecuse chiar întâmplător prin părculeț în după amiaza de ieri. Atunci își termina treburile zilei, ori poate era un tabiet ieșitul în natură și jocul cu mâinile legate la spate și nici ora n-o fi fost întâmplătoare. Zarva ce răzbătea până la ea era mai intensă, se apropia sfârșitul de săptămână, lumea-și dădea drumul, lepăda haina strâmtă, de lucru, și-și potrivea pasul după anotimpul galben, melancolic, ce se înstăpânea încet, dar sigur, lumina era mai limpede, curățată de ploii calde. Era pace în lume. Vica se simțea, după foarte mult timp, împăcată cu sine, cu viața ei. O fi liniștea dinaintea furtunii. Un tunet bubui ca din senin, venea de departe, „e semn de vreme grea”, își zise fata și-și adună în grabă șervetul întins pe genunchi, ce i-au servit și astăzi de masă pentru prânzul ușor, mestecat ca de fiecare dată repede, nu era ipostaza în care îi plăcea să fie văzută, mâncatul din poală nu avea nimic atrăgător. Își scutură firimiturile de pe pantalonul scurt și strâmt, roșu, luminând de departe și porni grăbit înspre un mic chioșc, pe care-l detectase ieri în drumul spre întoarcere. Rămăsese fără țigări, nu se putea fără ele, iuți pasul. Simți pe umăr o atingere, rece, de gheață. Sări în lături, întorcând în același timp prevăzător privirea în spate. Bărbatul cu ochii răzători, același de ieri, o ademenea cu un cornet mare încărcat cu câteva straturi suprapuse, colorate, de înghețată. „Am adus desertul”, spuse în loc de salut și-o luă de braț. Au trecut de chioșc, mergeau într-un ritm alert, bărbatul o ferea de eventuale atingeri cu trecătorii, păreau antrenați într-o cursă cu o miză ce nu trebuia ratată. „Știi un loc bun”, i-a spus, când în sfârșit Vica s-a oprit neînțelegând de ce și mai ales unde se grăbeau. S-au oprit sub un pod și s-au așezat pe o movilă verde, aspră la șezut. Bărbatul și-a întins cavalereste vesta ușoară de pânză și Ana-i mulțumi surăzând. Nu era obișnuită cu politețurile, dar învăța ușor, își întinse picioarele, o dureau tălpile, nu se așteptase la un marș, tocurele înalte îi săgetau glezna. Cercetă distrată locul. Părea un teren abandonat, cu mult pietriș, cu o barieră ce nu se mai ridicase demult, părea plantată acolo total nepotrivit. Începu să se neliniștească și-l privi atent pe bărbatul ce-și sprijinise coatele în iarbă și privea cerul. Zâmbea, dar parcă altfel decât ieri, era mulțumit și în același timp într-o așteptare nervoasă. La privirea ușor alarmată a fetei răspunse cu un gest amuzant de prestigiator. Închidea și deschidea mâna, până când într-adevăr, într-un mod neașteptat rotocolul mic cu bandă de lipit i-a înconjurat arătătorul. Vica s-a liniștit. Cunoștea jocul. „N-avem bancă”. „Uite-o”. Sprijinită de barieră cu mâinile la spate aștepta. „Întâi banii”, spuse pe un ton autoritar fata. Îi părea rău că bătuse atâta drum, măcar să nu fi fost degeaba. Trei bancnote îi fură îndesate în buzunarul pantalonului scurt. Merita oboseala! Întinse mâinile în lateral, urmând sfatul bărbatului și se lipi de scândură ca de o cruce. Cu o iuțeală, pe care nu i-ar fi bănuț-o și pe care o descoperi cu uimire, ba chiar cu o ușoară teamă, alungată imediat de surâsul larg al celui din fața sa, fu legată vârtos în lung, în lat și oblic,

cu straturi suprapuse de bandă. Bărbatul se învârtea în jurul ei cu un mers ce nu-l mai văzuse, țopăia rânjind, înjurând grohăit. „Era el. Omul cu furgoneta!” Începu să urle din nou și din nou, țipăt de animal prins în capcană implorând ajutor. „Cere iertare”, hârâia călăul cu o ură ce nu-l încăpea, îi ieșea pe ochi, pe gură, saliva, lovind-o sălbatic cu pietre. Fata gema din ce în ce mai slab, implorând iertare.

-N-a auzit nimeni strigătele fetei, rănilor i-au provocat o hemoragie mortală. Mă mir că nu-i știți povestea, ziarele au scris zile la rând despre crimă. Lucreția își puse mâinile în poala rochiei, era din nou țărâna sfătoasă de pe lavița casei părintești.

-Cazul a fost analizat și din punct de vedere psihiatric, interveni o altă femeie din grupul tot mai numeros ce-o înconjură pe noua venită. Păreau un stol de păsări oprit într-o margine de lume pentru o necesară odihnă apoi din nou la drum, unul obositor, până la liman. „O fi una dintre profesoarele de la grajduri”, își zise Ana.

-Monstrul, criminal în serie, a mai atacat și alte prostituate, care însă au scăpat cu viață. Se credea un justițiar, crucificarea era semnătura sa.

-Un neputincios, interveni o tânără. Mi-a povestit cineva, care s-a salvat, că le promitea bani mulți dacă se lăsau legate, când victimele cereau iertare le domina total, dispunea de viața lor, se credea Dumnezeu. Sunt sute, mii, poate chiar zeci de mii de femei tinere batjocorite în toate felurile, cele mai multe au crezut că vin să câștige o pâine și au intrat pe mâna unor brute, de aici, de acasă, ori de prin vecini, ce le vând și le cumpără ca pe o marfă și câteodată, așa, ca să-și dovedească bărbăția, le mai iau și viața.

Era prea mult pentru o singură zi. Ana se smulse din mijlocul femeilor și intră grăbită în biserică. Aprinse o lumânare gândind la Vica. Nu se putea ruga, poate acasă. Se retrase ușor, prevenitor spre a nu tulbura liniștea tămăduitoare pentru cei mai mulți. Va reveni poate și ea, cine știe, șopti Ana, îndepărtându-se încet de lăcașul, ce se întomna și el, îngăduitor cu clipa, cu veșnicia.

(Fragment din romanul *Badanta*, Editura Risoprint, 2016, Cluj-Napoca)